

ПРОФЕСИОНАЛИЗАМ ЈЕ МОЈ ИЗБОР

Професионализам у раду је, у данашње време постао нешто што се подразумева и што искључује сваку врсту импровизације, претрађавање, „може, а и не мора” приче и, у већини случајева је синоним за успешност. У спорту, нарочито, јер су ту заслуге јасне, правила игре такође, а ту је и жеља да се постигне поен више, победа више и резултат бољи од претходног. Од људи који су, негујући професионализам, постигли успехе може се пуно научити али је, чини се, најважније осећање да се ту ради о фер-плеју и поштеној борби која такође подразумева жртвовање али оно које, опет, заиста има смисла.

Представљамо Вам Миљана Марјановића (1972.), који се кошарком професионално бави већ дуже време. Тренутно игра у клубу Газ Метан Медиас у Румунији. Рођен је и одрастао у Ариљу, већина суграђана га познаје, а летос су на STREET баскет турниру имали прилику да гледају и његово кошаркашко умеће. Миљан је у нашој редакцији гостовао средином августа и том приликом је говорио о својој, веома богатој спортској каријери, али најпре о самим почецима, у Ариљу

-С обзиром да ми је отац у кошарци, јако рано сам почео да тренирам кошарку, сада се стварно не сећам са колико година. Знам да сам у четвртном разреду основне школе први пут почео да тренирам са школом. Онда сам до осмог разреда играо у Ариљу. После тога одлазим од куће и ево и до дан данас се нисам вратио. То је номадски живот, а такав је, уосталом, живот нас спортиста.

Након одласка из Ариља, играо сам у „Железничару” из Чачка. Играо сам једну сезону на двојну лиценцу, тада је то могло. У „Клику” из Ариља играо сам само у млађим селекцијама, до 17-18. године, а друга екипа за коју сам играо била је у за два ранга вишем такмичењу него „Клик” из Ариља.

У току четвртог разреда средње школе сам направио једну авантуру. Играо сам за клуб „Барда” из Вишеграда. Путовао сам из Чачка где сам учио средњу школу, на тренинг и утакмице у Вишеград, а не-дељом овде играо за Ариље тако да ми је то била можда најнапорнија сезона у каријери. Затим идем даље, пре војске сам отишао у Ужице, у клуб који је био у првој лиги. Наредне године, када сам се вратио, они су испали у другу лигу тако да сам пар

сезона био везан за ужицки клуб. После тога идем у Краљево. Ту сам играо три сезоне, прву лигу и друге две сезоне прву Б лигу. Доста добро сам играо и можда најбољу кошарку код нас сам играо у те три сезоне. То су била озбиљна такмичења, озбиљна екипа, и то ми је остало некако у најлепшем сећању.

После Краљево одлазим у ОКК „Београд”. Ту играм једну сезону и враћам се оног дана када почиње бомбардовање и те 1999. завршавам каријеру у Србији. Та три-четири месеца нисам ни тренирао, није ми било ни до чега, био сам у Ариљу. Након бомбардовања настаје тешка ситуација и постоје дилема да ли ће се уопште играти. Онда добијам понуду од нашег најпознатијег менаџера Мишка Игњатовића да играм у Румунији. Уствари, у почетку није хтео да ми каже која је земља у питању, пошто је нама Србима тада било врло тешко да одемо у ту Румунију. Иако је он мислио да понуду нећу прихватити, ја је због таквих околности нисам одбио. Али, на моје изнанађење, добро сам прошао и у првој, другој и трећој сезони. Доста сам добро играо, тако да сам сезону за сезоном остајао тамо где сам и потписивао уговоре за

следећу. И што се тиче финансија почели су да ми се остварују неки циљеви јер ако ниси у прве две екипе не можеш да урадиш ништа ни по том питању. Тада три године играм у “Араду” са којим играм три финала. Прве године смо изгубили у финалу првенства Румуније, а наредне две године смо били шампиони. Након тога прелазим у “Динамо” из Букурешта са којим такође узимам титулу и то баш против “Арада” у финалу. У Букурешту сам остао четири сезоне, могу да кажем успешне каријере.

Игром случаја одлазим у Темишвар који је имао лошу екипу. Нисам играо у таквим екипама, обично сам играо финале, али сада добро стоје с обзиром да су били десети а сада су четврти.

Румунија напредује и у економском и политичком смислу иако је можда, нама Србима тешко то да схватимо. Напредује ли Румунија и у спортском смислу?

-Па да. Ја сам се први шегачио са тако неким играчима који су тамо играли, али... Шта да вам кажем, Румунија напредује у сваком смислу, па и кошаркашком. Када сам ја тамо почињао, било је мало Срба играча, Молдаваца и Руса, али рецимо

сада имају преко 30 црних играча Американца и преко 20 Срба.

У тексту из 60-их „Хоризоната” – „Кошарка - спорт који се воли” постоји занимљив податак да је ангажовање Вашег оца, Миодрага Марјановића, у једном тренутку веома значило за опстанак ариљског „Клика”. Видите ли могућност свог ангажовања у ариљској кошарци у будућности и како емотивно доживљавате повратак у наше и Ваше Ариље?

-Сигурно да увек волим да се вратим у Ариље и то је тако када си на страни, увек постоји жеља да се вратиш кући. Али, увек имам проблем кад дођем овде, не радим ништа, буде ми занимљиво 15-так дана, и већ после тога више није, јер немам неку преокупацију чиме бих се бавио. Пре неколико година сам овде играо једну бетон лигу, када су почињали од почетка, од најниже лиге. Звали су ме Радован Јаковљевић, знам када је он играо кошарку, био сам мали, и Зоран Мићо-

За учествовање на STREET баскет турниру у Ариљу, Миљан каже: –Нисам много играо овај баскет, али ове године сам на наговор мојих другара пристао да учествујем. У финалу можда није требало да играм, јер је полуфинале било финале пре финала. Било је мало нереално јер смо направили много јаку екипу.

вић, да им помогнем да пробијемо тај ранг такмичења. Иако сам био уморан после првенства и утакмице су биле на бетону и по киши, ја сам прихватио и помогао колико сам могао.

Када говори о плановима за будућност, Миљан каже: -Имам дилема јер не могу да преломим још у себи шта је најбоље. За бављење тренерским позивом или менаџерством имам могућности, а и у Румунији су, по мом мишљењу, недовољно развијени у том тренерском делу тако да бих ја имао ту простора али је и чињеница да ми је номадски живот досадио. Мојој деци и породици то представља напор. Сигурно, ако бих се вратио, помогао бих ариљској кошарци колико бих могао.

С обзиром да разговарамо са успешним спортистом, то и резултати говоре (у Румунији је био први стрелац лиге, најбољи играч лиге, најбољи играч плејофа, најбољи тројкаш и овде) занимљиво је чути шта је пресудило у његовом случају, таленат или рад?

-Тренери који су ме тренирали били су задовољни мојим приступом игри. Могу да кажем да сам велики радник који воли да тренира. Али да бисте нешто успешно радили, сигурно морате имати дозу талента. Бављење овим спортом је напорно, јер из недеље у недељу, из тренинга у тренинг, треба да се доказујете. Без обзира колико си добар, колико те познају, не вреди ти ништа ако не издржиш да тренираш и немаш амбицију да сваког дана нешто ново научиш и урадиш. Да сам, рецимо, написао неку добру књигу пре десет година рекли би и сада да сам добар писац, али у спорту тога нема. То је најтеже, јер је лако одиграти једну утак-

мицу, али се доказивати из првенства у првенства је доста тешко.

Миљан се слаже са опаском да су спортисти „савремени гладијатори“ и каже да је у спорту напредовање неминовно у сваком смислу. -Сви спортови су данас напредовали у тактичком, техничком и физичком смислу. Ко то издржи, он и побеђује.

Да ли у том случају, сматрате да није у реду гајити нереалне амбиције у спорту?

-Амбиција је битна у сваком послу. Жеља за победом вуче напред, али је врло битно да се добро ради са млађим селекцијама, битан је тренер и његов правилан став. Прави педагог зна како се гаји амбиција, жеља за борбом, има ту и генетике, али је врло битан почетак. Што се тиче родитеља, мислим да нереалних амбиција има и то у највећем броју случајева, код оних који нису у спорту. Људи који су радили и који су нешто постигли у спорту, схватају да се то не ради на тај начин. Врло је тешко пробити се из провинције из више разлога. Само ретки успеју, можда од сто један, али то уопште није циљ и не треба да буде циљ онима који почињу да се баве било којим спортом, па и кошарком.

Често се констатује да је потребно, увек и изнова, улагати напоре за правилан психофизички развој генерација које долазе, а Миљан се на то надовезује: -Велика је обавеза Ариљаца да децу усмере на прави начин, према спорту. Велика је обавеза града да оспособи салу за тренинге, јер лети деца нађу неко занимање али кад почне лоше време биће другачије. И хала када буде готова, добро је да од ујутру до увече буде пуна. Мислим да је бављење спортом једно од решења за проблеме са децом и младима. **И. П.**

Република Србија
ОПШТИНСКА УПРАВА АРИЉЕ
Служба за имовинско-правне послове
и урбанизам

ОБАВЕШТЕЊЕ

Надлежни орган обавештава јавност да је донето решење 01 број 501-12/05 о давању сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта хладњаче предузећа и инвеститора Д.О.О. „ФРУТА-ФРЕДА“, КО Добраче, потез Бранковац – Ариље, на кат. парцели 3100 КО Добраче, општина Ариље. Решењем је донета одлука којом се даје сагласност на поднету Студију о процени утицаја затеченог стања.

Најважније мере које су прописане Студијом и Решењем односе се на смањење и отклањање штетних утицаја који настају од чврстог отпада, отпадних вода и проблематике буке.

Увид у Решење може се извршити у просторијама Општинске управе Ариље – канцеларија бр. 23, ул. Св. Ахилија бр.53, у периоду од седам дана након објављивања овог огласа, сваког радног дана од 08-14 часова, као и на огласној табли општинске управе Ариље.

БИОСКОПСКИ ПРОГРАМ ЗА СЕПТЕМБАР

1, 2. Умри мушки

4,7,8,9. Хари Потер

10,11,12. Заглавило се

14,15,16. Трансформерси

**14,15,16. Уздизање
Ханибала**

17,18. Симпсонови

22,23. Прави сурфери

24, 25. Пукотина

**28,29,30. Хари Потер
(реприза)**